

HUIS | Capelse eerste burger doet net of hij woont op adres van verre

Een toneelstukje van de burgemeester

CAPELLE AAN DEN IJSSEL | Burgemeester Frank Koen van Capelle aan den IJssel overtreedt al 4 jaar de wet door niet in zijn gemeente te wonen. Hierdoor maakt hij zich politiek kwetsbaar, vindt het ministerie van Binnenlandse Zaken. De fractievoorzitters in de Capelse gemeenteraad geven toe dat ze in slaap zijn gesukkeld. Maar nu zijn ze opgetrommeld voor een spoedberaad.

JITSKE-SOPHIE VENEMA

In de 5 jaar dat Koen (CDA) burgemeester is van Capelle aan den IJssel, heeft hij er vier nachten geslapen: in een woning waarvoor circa 25.000 euro gemeenschapsgeld werd betaald. Koen sliep liever bij zijn vrouw, in hun villa in Lexmond.

Zodra Capelle Koens woonkosten niet meer hoefde te betalen, schreef hij zich voor de vorm in op het adres van een Capelse achternicht van zijn vader. „Een toneelstukje,” geeft hij toe. „Omdat ik als burgemeester in Capelle moet staan ingeschreven en het me niet lukt mijn huis te verkopen.” Zijn woning staat echter niet meer te koop.

Koen overtreedt met deze constructie de wet. Volgens artikel 71 van de Gemeentewet moet de bur-

structie kan zich dan tegen de burgemeester keren, zegt Arno Korsten, hoogleraar bestuurskunde van de lagere overheden. „Burgers kunnen ook niet besluiten dat een wet niet voor hen geldt. Een wet is er niet voor niets,” zegt hij.

Minister Plasterk (Binnenlandse Zaken) kan Koen geen sancties opleggen. Het is aan de gemeenteraad te controleren of een burgemeester zich aan de regels houdt. Dat is niet genoeg gebeurd, zeggen enkele fractieleiders.

Koen wisselde in januari 2010 de ambtsketting van de gemeente Zederik, waartoe Lexmond behoort, om voor die van Capelle aan den IJssel, 54 kilometer bij zijn woonplaats vandaan. De kersverse burgemeester kreeg zijn villa, vraagprijs 625.000 euro, niet binnen een jaar verkocht en vroeg hierom begrip van de fractievoorzitters. Zij waren niet van plan een vriendelijke burgemeester financieel de nek om te draaien door hem te

dwingen zijn huis met verlies te verkopen en gaven hem daarom ontheffing. Het jaar erop - de woning was nog steeds niet verkocht - kon de burgemeester nog steeds op begrip rekenen, ook al staat de wet slechts een jaar ontheffing toe.

In augustus 2011 koos Koen een flat in Capelle 'omdat ik niet opnieuw ontheffing wilde vragen'. De gemeente betaalde circa 25.000 euro voor de stoffering, inrichting en huur van dit appartement. „Ik heb er vier nachten geslapen. Het is na een werkdag een veel aantrekkelijkere idee een half uurtje te rijden naar mijn eigen bed en vrouw, dan in mijn eentje op de bank in een vrijgezellenflat te zitten.”

Na 2 jaar, in november 2013, kwamen de kosten voor de praktisch onbewoonde flat voor eigen reke-

ning van de burgemeester. Die besloot na een paar maanden niet zelf te betalen voor een appartement waar hij nooit was zegde de huur op.

„Omdat ons huis in Lexmond nog te koop stond en ik niet vind dat een burgemeester dubbele woonkosten hoeft te dragen, heb ik mij ingeschreven op het adres van een achternicht van mijn vader. In de praktijk ben ik daar nooit. Ik rijd elke dag heen en weer en betaal

zelf de reiskosten.”

Ongewenst, vindt hoogleraar Korsten. „Dat toneelstukje met die achternicht maakt het alleen maar schrijnender. Het zou van moreel besef getuigen als de eerste burger, het eerste aanspreekpunt van een

‘Ik wil niet tegen elke prijs naar Capelle verhuizen’

gemeester zijn werkelijke woonplaats hebben in de gemeente waar hij burgemeester is. „Dat betekent: verhuizen,” zegt het ministerie van Binnenlandse Zaken. „Hij moet daar gewoon wonen, dat is de wet.”

Koen vindt dat de wet niet te letterlijk moet worden opgevat, omdat de gemeenteraad tevreden is over zijn functioneren. Maar het ministerie stelt dat de burgemeester zich politiek kwetsbaar maakt als hij zich niet aan de wet houdt. Een verwijt door raadsleden of burgers is namelijk zó gemaakt en de wooncon-

‘De raad is steeds te goed van vertrouwen geweest’

stad, daar ook zou wonen, dat hij daar langs het voetbalveld staat, in de kerk komt en in een restaurant eet. Het is raar dat degene die bedrijven en burgers moet verleiden naar zijn stad te komen, zelf blijkbaar niet in die stad wil wonen.”

Volgens Koen is het voor hem 'niet mogelijk' in Capelle te wonen. „Ik zou moeten verhuizen, maar

◀ Burgemeester Frank Koen is met geen stok naar een huis in Capelle te krijgen. FOTO AD

Ontheffing

Plicht tot verhuizen is vaak een zware last

De gemeenteraad kan een burgemeester één jaar ontheffing van de verhuisplicht verlenen. De praktijk laat zien dat een jaar niet genoeg is, zeker niet nu de woningmarkt nog kwakkelst.

Een op de zes burgemeesters worstelt momenteel met de verhuisplicht, volgens het Nederlands Genootschap voor Burgemeesters. „Zij kampen met waardedalingen van hun woning, waardoor zij niet zo-

◀ Cor Lamers.

maar naar de gemeente waar zij solliciteerden kunnen verhuizen,” zegt Ruud van Bennekom van het genootschap. „Toch vinden wij dat burgemeesters erg hun best moeten doen om zo snel mogelijk te verhuizen. Aan de Gemeentewet moet niet worden getornd, al is niemand tot het onmogelijke gehouden.” Volgens het ministerie van Binnenlandse Zaken zijn er genoeg regelingen getroffen om

de burgemeester aan te sporen zo snel mogelijk te verhuizen. Als hij dit binnen 2 jaar doet, worden zijn verhuiskosten vergoed. Daarnaast heeft de burgemeester recht op een 'dubbele woonlastenvergoeding' als hij binnen een jaar na zijn benoeming een koop-, huur-, of ambtswoning betreft in zijn nieuwe gemeente en het oude huis in de verkoop staat. De kosten voor huur/hypotheek, gas, water en licht mag de burgemeester declareren, evenals de inrichtingskosten.

Burgemeesters die toch niet verhuizen, liggen geregeld onder vuur. Zo werd het burgemeester Cor Lamers niet in dank afgenomen dat hij 2 jaar lang stond ingeschreven in Schiedam, maar meestal sliep bij zijn vrouw in Houten. Volgens de lokale politici kon hij hierdoor nooit een 'echte Schiedammer' worden. Ook Wim Groeneweg, burgemeester van Vianen, worstelde ermee. Hij had zijn ambtsketting al 3 jaar

op zak toen hij zijn woning in Woerden eindelijk verliet. Een wetswijziging die bij de Eerste Kamer ligt, kan de burgemeesters tegemoetkomen. De commissaris van de koning kan volgens dit voorstel na overleg met de gemeenteraad in bijzondere gevallen de ontheffing van de verhuisplicht met twee keer een jaar verlenen.

◀ Wim Groeneweg.